

И лозеныйтъ сладкъ сокъ
 Въ гърды кръвь млада да сдушава,
 И Развързачъ наречень богъ
 Тълесны членове разшава.
 Когато гонп отъ сърце
 Умразытъ багряненъ огънь,
 Циприда съ своето лице.
 Любовень вкорнава помень.
 Тый триандафилъ о лоза
 Да са преплита и пригърта,
 Съ любовь и вино безъ съза
 Животътъ ни да са обърта.

Тосъ частъ подиръ тзи дѣсенъ три момы опасаны съ гирлянды отъ цвѣтъя отдѣлнхъ са отъ другытъ и като пристѣпахъ съ движенія достойны за самытъ Грацип, наченяхъ сладострастноото Юнійско хоро, което Дорянкытъ споредъ поетытъ игражтъ на бреговетъ на Егейското море на мѣсечната свѣтлина и на косто Венера научи слугынитъ си, когато са празниуваше свадбата на Психея и на сына ѝ.

Като са приближихъ до Апкида сложнхъ оплетены отъ цвѣтъя вѣщи на главата му, а по младата му поднесе чаша въ която свѣтяше распѣнено дезвійско вино. Момыкътъ не можи вече да са упре на чувствата си; той осѣщаше вече сърцето си да са бие побържи и пораспалено; прие чашата и оловн за ръка сѣдналата до него мома, и си обърнх очитъ да търси Арбака, когото бѣше изгубилъ изъ видъ въ омайванъто си. Видъ го прочее че сѣди подъ единъ лучезаренъ отъ злато истъканъ покрывъ на челото на трапезата и одобрява съ движение происходището. Видъ го по не както понапредъ въ тъмны дрехы, съ лице строго и съ чело намръщено и умыслено; бѣда мантия прощерена съ злато и съ елмазы насачаше величието на образа на Арбака; дѣдема отъ бѣлы триантафилы и отъ склопѣнны камъне обвиваше врапалната му коса, и той самъ си, като че оправдаваше басната за Одиссея, си възвърнх младыя си възрастъ (толкови му са измѣннхъ чертытъ на лицето), изпълненъ отъ вѣлшебството около него и като иѣкой олимпійскій богъ свѣтнмлъ и лучезаренъ, мѣни философіята на красотата.

— Пий, чедо мое, рече на Апкида, пий, любя п са весели. Не са срамувай младъ еще и подчиненъ на силата на страстптъ. Сега са осѣщашъ кой си и какъвъ ще станешъ, ето! и туй като казваше показа му единъ жгълъ на салона; а Апкидъ като водящъ